

Waarom niet

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314531

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Ambo|Anthos uitgevers, Amsterdam

© 2023 René Appel

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

1

De man loopt langs Tara en raakt haar lichtjes aan.
'O, sorry, het is ook zo klein en hokkerig hier.'

'Geen probleem.'

'Het zou gek zijn als het wel een probleem was,' zegt hij, met de nadruk op 'probleem'.

Ze staan ongemakkelijk bijna tegen elkaar aan in het smalle, kleine gangetje voor de wc's, die duidelijk niet zijn berekend op zo'n toeloop. Zaterdagavond, bijna twaalf uur, topdrukte. Het is warm, te warm, zeker in deze benauwde ruimte, waar een penetrant mengsel hangt van de geur – of liever de stank – van verschaald bier, urine, poep en bleekwater, die niet meer apart te herkennen zijn, en waar af en toe een vleug deodorant of parfum doorheen lijkt te waaien. Je kan ertegenaan leunen, zou David zeggen. Gelukkig dat er niet meer mag worden gerookt, dan was het hier alleen met een gasmasker vol te houden. Twee jongens van een jaar of achttien komen grinnikend uit de mannen-wc. 'Toen stond-ie daar te pissen, en toen...' hoort Tara nog net. De andere jongen moet er uitbundig om lachen.

'Hè, hè.' Opluchting klinkt door in de stem van de man. Hij gaat de deur door met het plaatje van een gentleman met wandelstok en hoge hoed.

Achter de deur naar de dames-wc's, met een afbeelding van een vrouw met een lange hoepelrok die een parasol ophoudt, klinkt gesnik en gesnotter, en een stem die op bezwerende toon iemand toespreekt. Tara kan het niet verstaan. Alles blijft zo verborgen, bedenkt ze, alles gaat aan mij voorbij, stemmen, maar zonder inhoud, buiten mij om. Rare gedachte. Waarom schiet haar die te binnen? Ze wipt van haar ene op haar andere been – zoals vaker te lang gewacht. Nog steeds licht beschaamd gaan haar gedachten terug naar die keer dat ze tijdens een schoolreisje met groep acht in haar broek had geplast. Ze droeg ook nog een lichte broek, waardoor het duidelijk te zien was.

Ze schrikt op als de man het halletje weer in komt.

‘Sta je hier nog steeds?’

‘Ja, het schiet niet op.’ Ze spant haar spieren om de aandrang te weerstaan.

‘Bij die vrouwen-wc's is het altijd vol. Gelukkig hebben ze hier geen... hoe moet je dat tegenwoordig ook alweer noemen?’ Hij kijkt Tara vragend aan met opvallend helderblauwe, levendige ogen, maar ze reageert niet. ‘Uniseks toiletten, zeg maar,’ vervolgt hij. ‘Dan ben je als man meteen de... eh, de klos omdat je natuurlijk moet wachten op vrouwen die urenlang bezig zijn zich op te tutten, of ze staan te beppen alsof je dat niet beter in het café zelf kan

doen in plaats van bij de wc's. Of te appen natuurlijk. Te beppen of te appen.' Hij lacht om zijn eigen vondst.

Tara onderdrukt een glimlach. 'Genderneutraal, heet zo'n wc. En is urenlang niet ontzettend overdreven?'

'Absoluut, ik overdrijf graag een beetje.'

'Ja, een beetje veel.' Tara bedenkt dat ze nu een vriendelijk gesprekje heeft met een onbekende man, nota bene in het voorportaal van de wc's, waar je het liefst zo kort mogelijk verblijft en bij voorkeur met niemand een woord wilt wisselen. Gelukkig, er komt een meisje uit de vrouwen-wc. Voor ze naar binnen gaat, knikt Tara de man even toe. Hij knip-oogt, alsof hij een geheimpje met haar deelt.

In een hoek naast de wasbak zit een meisje met uitgelopen of uitgesmeerde make-up luid snikkend op haar hurken tegen de wit betegelde wand. Haar stilettohakken liggen voor haar. Twee vermoedelijke vriendinnen seconderen haar, een van hen met een pakje zakdoekjes in de hand, de andere heeft een arm om haar schouder geslagen.

'Hij...' weet het huilende meisje net uit te brengen. Daarna: 'Hij... hij belde en...'. De rest van wat ze wil zeggen, verdrinkt in haar tranen.

De scène doet Tara denken aan die keer op de middelbare school toen een klasgenote tegen de regels

in op haar telefoon keek en onmiddellijk in huilen uitbarstte. Madelon heette ze. Ze had een sms'je gekregen waarin haar vriendje het uitmaakte. Hoelang geleden was dat ook alweer? Zo'n vijftien jaar waarschijnlijk, toen je nog sms'jes verstuurde. De lafaard durfde het natuurlijk niet in haar gezicht te zeggen. Madelon was huilend de klas uit gelopen, twee vriendinnen achter haar aan.

Ze gaat een leeg wc-hokje in. Met een zucht van opluchting plast ze... Hè, geen wc-papier. Op de vensterbank onder het raampje staat geen reserverol. Op de vloer alleen de onvermijdelijke pleeborstel.

In de ruimte voor de wc-hokjes is niets veranderd. Het meisje huilt onafgebroken, soms met gierende uithalen, haar vriendinnen nog altijd een en al bezorgdheid naast haar. Tara wast haar handen. Ze heeft zin om een paar handen koud water in haar gezicht te gooien om zich wat op te frissen, maar dan ruïneert ze haar make-up. Hoeveel wijntjes heeft ze nu gehad? Bij het eten, samen met Babs, twee glazen, en hier? Twee of drie? Zeker geen vier. Als David er niet bij is, drinkt ze vaak te veel, alsof ze zijn afwezigheid alcoholisch moet compenseren. David... die zit nu waarschijnlijk in een Duits café met die andere mannen uit zijn elftal liters bier naar binnen te gieten. Waar die mannen dat bier allemaal laten! Juist dit weekend vindt de jaarlijk-

se uitwisseling met een team uit Fürstengau plaats, hun zogenaamde zustergemeente. Of is het broedergemeente? Uitgerekend dit weekend. Maandag is ze jarig, maar ze had vandaag een feestje voor vrienden willen geven. En maandag is bestemd voor de familie. Vanmiddag heeft ze al de boodschappen gedaan voor een klein feestmaal met haar ouders, broer en schoonzus, waar ze nu al tegen opziet. ‘Dan ben ik er weer, Taar,’ had David gezegd. Ja, dan wel, maar vandaag niet. In plaats van een feestje thuis was ze met haar vriendengroep naar café Stadsliefde gegaan, min of meer hun stamkroeg.

Ze kijkt even naar het meisje. Ouder dan achttien is ze zeker niet. Ja, dan is het verdriet overweldigend groot, dan lijkt het of zo’n rotjoch je voor eeuwig en altijd in het ongeluk heeft gestort. Hoe vaak heeft ze zelf niet gehuild om Jochem? Babs, toen al haar beste vriendin, noemde hem Yoghurt. Die bijnaam nam Tara graag over toen hij het had uitgemaakt op de botte manier waarop jongens het alleenrecht lijken te hebben, alsof ze je een gevoelige trap na willen geven. Elke keer dat ze die zuivelnaam gebruikte, brokkelde er weer een stukje af van het verdriet dat als een dikke klont in haar maag leek te liggen, waardoor ze nauwelijks een hap door haar keel kon krijgen. Haar moeder, die zich ernstige zorgen maakte, kwam zo’n beetje elke avond op de

rand van haar bed zitten voor het beruchte ‘goede gesprek tussen moeder en dochter’. ‘Zeg me dan wat er aan de hand is. Ik probeer je alleen maar te helpen.’ Hoe vaak heeft ze die woorden niet gehoord? ‘Laat me nou maar,’ was haar standaardreactie. ‘Er is echt niks aan de hand.’

Naast zich ziet ze een zwarte vrouw met een enorme afro. ‘Mag ik er even bij?’ vraagt de vrouw.

Tara kijkt haar aan en realiseert zich dat ze zomaar wat voor de spiegel heeft staan mijmeren. ‘Sorry.’ ‘Met je gedachten ergens anders?’ ‘Ja, ik denk ’t.’

Ron staat aan de hoek van de bar. Vanaf dat punt kan hij het gangetje naar de wc’s goed in de gaten houden. Na een paar minuten komt ze naar buiten. Hij beweegt zich zo onopvallend mogelijk in haar richting. Zonder zijn kant uit te kijken, voegt ze zich bij drie vrouwen en twee mannen die als een groepje in een hoek van het café staan. Vrienden en vriendinnen zo te zien, een clubje, meer vrouwen dan mannen, dus misschien... Er wordt gepraat en gelachen. De wc-vrouw, zoals hij haar voorlopig in gedachten noemt, staat tussen twee andere vrouwen. Dikke kans dat ze hier is zonder vriend, partner of wat dan ook. Alleen naar het café, om een beetje feest te vieren nu het weer mag, misschien op zoek

naar iemand. Eeuwig en altijd zijn er mensen zoekende – zeker nu corona zich koest houdt.

Ze heeft een strakke rode jurk aan, aan de voorkant zo laag uitgesneden dat de welvingen van haar borsten heel goed te zien zijn. Ze praat met de vrouw naast haar, de hoofden dicht bij elkaar. Rooie Jurk, zoals hij haar nu liever betitelt, zet grote ogen op terwijl de andere vrouw met heftige gebaren iets vertelt. Rooie Jurk lacht met haar roodgestifte mond wijd open. Prachtige mond, mooie lippen. Daar zou hij... Boven de muziek en al het andere caférumoer uit klinkt haar schaterlach. Ron glimlacht onwillekeurig mee. Misschien zijn die twee vrouwen wel een stel, je weet het tegenwoordig niet. Dat zou jammer zijn. Maar hoe ze naar hem keek, net in dat portaal-tje, daar zat iets in, dat was meer dan een neutrale blik, dat betekende iets. Zijn intuïtie laat hem zelden in de steek. De vrouwen stoten elkaar aan, blijven lachen. Hij schuift voorzichtig in haar richting.

Ze houdt haar lege glas omhoog en lijkt aan de anderen in haar groepje te vragen of ze nog iets willen drinken. Ze loopt naar de bar. Ron drinkt met grote slokken zijn glas leeg en gaat vrijwel naast Rooie Jurk staan, met de nonchalante houding van iemand die daar puur toevallig terecht is gekomen. Ze doet een poging de aandacht van een van de barkeepers te trekken. Voorlopig lijken die haar te negeren, bezig

met glazen spoelen, biertjes tappen en afrekenen – spitsuur in het café. Twee mannen op een kruk voor de toog zitten haar in de weg en ze heeft er kennelijk moeite mee om zich boven alle cafédecibellen uit te laten horen. Nu heeft ze hem in de gaten. In haar ogen licht iets op. Hij knikt haar toe, probeert vriendelijk, belangstellend te kijken. Ze glimlacht naar hem. Die kleine aanmoediging heeft hij net nodig. ‘Wil je iets bestellen?’

Ze zegt iets wat hij maar half verstaat. Hij wenkt haar iets dichterbij.

‘Ze horen me niet,’ zegt ze, haar mond dicht bij zijn oor. ‘t Is ook zo’n herrie.’

‘Wat wil je?’

‘Eh... twee fluitjes, één witbier, twee witte wijn en één cola.’

Hij wringt zich tussen twee mannen en leunt tegen de bar.

‘Hé, ga je lekker?’ vraagt een van hen, een reusachtige kerel met brede schouders, een kaalgeschoren hoofd en diepliggende ogen. Boven zijn T-shirt kruipt de tatoeage van een slang omhoog. Hij heeft een opvallend hoge stem. Misschien doet hij zijn best om die op alle mogelijke manieren te compenseren.

‘Alleen wat bestellen, als je ’t niet erg vindt.’

‘Nee, niet erg, maar je kan wel even beleefd vragen of je d’rbij mag, dan hoeft je me geen beuk te geven.’